

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ing. Jana Huška a soudců JUDr. Miroslava Feráka a Doc. JUDr. Věry Korecké, CSc., v právní věci žalobkyně E. V., zastoupené advokátem, proti žalované J. H., zastoupené advokátem, o zaplacení 284.787,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 7 C 13/2001, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře ze dne 22.10.2004, č.j. 15 Co 465/2004-276, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozsudkem ze dne 22.10.2004, č.j. 15 Co 465/2004-276 (v pořadí druhým rozhodnutím) ve výroku I., změnil rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 20.5.2004, č.j. 7 C 13/2001-240 (druhý v pořadí) ve věci samé, jímž tento soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 100.000,- Kč s 10 % úrokem z prodlení ročně od 1.1.2001 do zaplacení tak, že žalobu v této části zamítl. Ve výroku II. pak výše uvedený rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž tento soud zamítl návrh žalobkyně, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni další částku 184.120,30,- Kč s 10 % úrokem z prodlení ročně od 1.1.2001 do zaplacení potvrdil. Soud dále ve výroku III. a IV. rozhodl o nákladech řízení a o povinnosti žalobkyně uhradit státu náklady řízení v částce 450,- Kč do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění rozsudku odvolací soud zejména uvedl, že přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně i řízení mu předcházející ve smyslu ust. § 212 věty první o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné, zatímco odvolání žalobkyně nikoliv. Odvolací soud dále zejména konstatoval, což vyslovil již ve svém rozhodnutí z 11. 4. 2004, č.j. 15 Co 147/2002-135, že se v dané věci nemůže jednat o nárok na vydání bezdůvodného obohacení, neboť nenastala situace, s níž je nárok spojován. Je-li nemovitost užívána třetí osobou a celý příjem z nájmu si ponechává jeden ze spoluvlastníků nemovitosti, jde sice o bezdůvodné obohacení, ovšem o tomto nároku již bylo pravomocně rozhodnuto okresním soudem (dne 15.1.2002, č.j. 7 C 13/2001-105). Odvolací soud ve svém prvním rozhodnutí vyslovil právní názor, že jestliže žalovaná řádně o nemovitost nepečovala a nakládala s ní zjevně neehospodárně, vzhledem k výši sjednaného nájemného, je namíste se zabývat tím, zda jsou splněny všechny předpoklady pro náhradu škody dle § 420 obč. zák. Okresní soud přes tento právní názor odvolacího soudu učinil závěr, že nemohou být splněny předpoklady pro náhradu škody dle ust. § 420 obč. zák. a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.9.2002, sp. zn. 25 Cdo 2608/2000, podle něhož rozhodnou-li spoluvlastníci většinou

počítanou podle velikosti jejich podílů, že nebytové prostory ve společné nemovitosti nebudou po určitou dobu pronajímány, není to samo o sobě porušením právní povinnosti ve smyslu ust. § 420 obč. zák. Odvolací soud uvedl, že toto rozhodnutí mu v době jeho předchozího rozhodování nebylo známo a do té doby nebyl takový názor soudu vysloven. Dle odvolacího soudu, pokud žalovaná s firmou A. A. s. r. o. uzavřela nájemní smlouvu na nebytové prostory v domě, učinila tak jako majoritní vlastník a tudíž v souladu se zákonem. Nic na tom nemění fakt, že nájem sjednala za zjevně nízké nájemné, jak bylo v řízení prokázáno. Jestliže se totiž porušení povinnosti dle výše uvedeného rozhodnutí nedopustí většinoví spoluvlastníci, nepronajmou-li nebytové prostory na určitou dobu vůbec, pak se takového porušení povinnosti nemohla dopustit ani žalovaná v tomto sporu, která rozhodla o užívání věci způsobem, jenž nebyl z hlediska finančního přínosu pro účastnice výhodným. Důsledek dopadá nejen na žalobkyni, ale rovnoměrně i na žalovanou, jako na druhou spoluvlastnici. Žalovaná navíc nájemní smlouvu s třetí osobou uzavřela za situace, kdy sama žalobkyně nebyla v otázce využití prostor nijak aktivní. Odvolací soud dospěl proto k závěru, že nárok žalobkyně na náhradu škody podle ust. § 420 obč. zák. není dán, jelikož není splněn předpoklad porušení právní povinnosti. Odvolací soud však nesouhlasil s názorem soudu prvního stupně v tom, že by nárok žalobkyně mohl být dán dle ust. § 415 obč. zák., které zakotvuje obecnou (generální) prevenci v občansko-právních vztazích. K porušení této preventivní povinnosti podle odvolacího soudu nedošlo. Jestliže soudu obou stupňů dospěly k závěru, že při pronájmu nebytových prostor ve společném domě účastnic žalovaná postupovala zcela v souladu se zákonem, nemohla porušit žádnou povinnost danou jí zákonem a tedy ani povinnost ve smyslu ust. § 415 obč. zák. Počináním žalované nemohla žalobkyni vzniknout žádná škoda, za níž by žalovaná dle citovaného ustanovení odpovídala, neboť důsledek nevýhodného pronájmu dopadl na obě účastnice rovnoměrně, takže o vzniku škody na straně žalobkyně nelze hovořit. Odvolací soud proto rozhodl tak, jak bylo výše uvedeno.

Dovoláním ze dne 27.1.2005, podaným na poště dne 28.1.2005, doručeným soudu prvního stupně dne 31.1.2005, napadla žalobkyně rozhodnutí odvolacího soudu s tím, že přípustnost dovolání je dána ust. § 237 odst. 1 písm. a), b) a c) o.s.ř. a jako dovolací důvod označila důvody uvedené v ust. § 241a odst. 2 písm. a) a b) a § 241a odst. 3 o.s.ř.

V obsáhlém dovolání žalobkyně zejména uvedla, že za vadu řízení považuje to, že rozsudek soudu II. stupně mění rozsudek soudu I. stupně, který se ovšem řídil závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře ze dne 11.4.2002, sp. zn. 15 Co 147/2002-135. Dovolatelka dále podrobně citovala odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu a uvedla, že se od počátku nedomáhala nároku vůči žalované jen z titulu náhrady škody, jak uvedl odvolací soud ve svém rozhodnutí, ale i z titulu bezdůvodného obohacení, případně jiného majetkového práva vyplývajícího ze spoluvlastnického podílu, přičemž právní hodnocení skutkových okolností dle dovolatelky plně záviselo na úvaze soudu a byl to právě odvolací soud, kdo označil její nárok ve zrušujícím usnesení jako náhradu škody a nyní na ni přenáší nesprávné právní hodnocení skutku. Dovolatelka dále uvedla, že citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.9.2002, sp. zn. 25 Cdo 2608/2000, nedopadá na danou situaci a naopak potvrzuje důvodnost žaloby. Na rozdíl od nepronajmutí nebytových prostor, v této věci byly nebytové prostory pronajaty na základě nájemní smlouvy uzavřené žalovanou dne 4. 6. 1997 s nájemcem (A. A., s. r. o.) za zcela nevídaně nízké nájemné, se kterým je majoritní spoluvlastník ekonomicky a personálně spřízněn, čímž žalovaná nepřímo získala prospěch prostřednictvím jí blízké osoby v rozsahu nájemného v daném místě a čase, tj. dle dovolatelky jí vznikla buď škoda nebo došlo k bezdůvodnému obohacení. Dovolatelka dále namítá, že rozsudek odvolacího soudu zcela pominul, že případným nepronajmutím nebytových prostor v souladu s cit. rozhodnutím

Nejvyššího soudu by ona ani žalovaná ničeho nezískaly, avšak v dané situaci pronajmutím nebytových prostor nájemci, jehož je žalovaná 50% společníkem, na dobu trvání její účasti na podnikání nájemce, za extrémně nízké nájemné, naopak žalovaná získala prostřednictvím jí spoluvlastněné společnosti zisk v podobě lepších hospodářských výsledků, než kdyby nájemce platil nájemné obvyklé. Tento jednoduchý „trik“ by dle dovolatelky umožňoval poškozování minoritních spoluvlastníků. Dle dovolatelky ji odvolací soud klade k tíži, že přes neinformování žalovanou při hospodaření se společnou věcí nekonala, když v řízení bylo nepochybně prokázáno, že její otec zemřel dne 11.5.1996 a dědické řízení bylo skončeno až dne 5.5.1999 s tím, že teprve na základě její písemné žádosti si vymohla od živnostenského úřadu základní údaje a nájmu ze dne 4.6.1997. Napadený rozsudek proto nemá podle dovolatelky v této části oporu v provedeném dokazování. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná úmyslně ve svůj prospěch jako osoba ekonomicky a osobně spojená se společností A. A., s. r. o., a V. V. T., sdružení fyzických osob, porušila svoje povinnosti řádného hospodaření se společnou věcí (předmětnou nemovitostí) sjednáním nájemní smlouvy s majetkově a personálně spřízněnou osobou, za nájemné ve výši 500,- Kč ročně, tj. cca 250x nižší nájemné v rozsahu okolo 1.700,- Kč za 1 m² ročně oproti sjednanému nájemnému ve výši 2,60 Kč za 1 m² ročně. Dovolatelka dále podrobně rozepsala, co bylo v řízení nepochybně prokázáno. Rovněž uvedla, že rozsudek odvolacího soudu ve smyslu ust. § 241a odst. 3 o.s.ř. opomenul zhodnotit výpověď samotné žalované, když z její výpovědi vyplynulo, že žalovaná je jednatelkou a společníkem nájemce, že se žalobkyní skutečně o konkrétním způsobu hospodaření s domem nemluvila, že nájemní smlouva pro nájemce (bývalého 2. žalovaného) je neobvyklá, ale tato firma teprve začínala, neměla ze začátku žádné finanční prostředky a počítalo se s tím, že tady bude jen na určitou dobu, že je pravdou, že nájemce do domu nikdy nic neinvestoval, ale to nevylučuje, že by se tato investice provedla jednorázově najednou, že původní smlouva se žalovanou platila do konce roku 2000, dodatkem ke smlouvě, došlo k určitým změnám nájmu, že V. V. T. je sdružení fyzických osob a jejím účastníkem byla i žalovaná a pan J. a že sdružení skončilo 31.12.2000, že daň z nemovitosti platila žalobkyně, že žalovaná žalobkyni v období od 7/1997 – 12/2000 nic nezaplatila. Dovolatelka dále podrobně rozebrala, čím byl dán úmysl (byť i nepřímý) žalované se na její úkor obohatit, když znovu zopakovala svou argumentaci, kterou již jednou uplatnila ve svém odvolání ze dne 7.6.2004 (č.l. 253 a násl.). Dovolatelka je dále toho názoru, že žalovaná svým úmyslným jednáním porušila i další zákonné povinnosti, konkrétně ust. § 139 odst. 2 obč. zák., dále povinnost nezneužívat svého hospodářského postavení, vyplývající z ust. § 2 odst. 3 obč. zák. č. 526/1990 Sb., dále ust. § 3 odst. 1 obč. zák. a rovněž ust. § 415 obč. zák. Dle dovolatelky nevyžádáním si vyjádření minoritního spoluvlastníka k záměru majoritního spoluvlastníka uzavřít s konkrétním zájemcem smlouvu o nájmu nebytových prostor za neobvykle nízké nájemné s osobou, se kterou je majoritní spoluvlastník spřízněn, lze považovat za jednání, které porušuje ust. § 415 obč. zák., jež zakládá nárok na náhradu škody ve smyslu ust. § 420 obč. zák. ve výši rozdílu mezi obvyklým a extrémně nízkým sjednaným nájemným. Dovolatelka je toho názoru, že odvolací soud se nevypořádal se zvýhodněním žalované sjednáním nájemní smlouvy ze dne 4.6.1997. Dovolatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Žalovaná se, jak vyplývá z obsahu spisu, k dovolání žalobkyně nevyjádřila.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§10a o.s.ř.) shledal, že dovolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, včas, obsahuje stanovené náležitosti, dovolatelka je zastoupena advokátem ve smyslu ust. § 241 odst. 1 o.s.ř.

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je přípustné, může být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných (způsobilých) dovolacích důvodů.

Dovoláním žalobkyně výslovně napadla všechny výroky rozsudku odvolacího soudu, a to výrok I., jímž byl změněn výrok soudu prvního stupně o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni 100.000,- Kč s přísl. tak, že žaloba byla v této části zamítnuta; v této části je proto dovolání přípustné podle ust. § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Pokud jde o výrok II. rozsudku odvolacího soudu, v němž byl potvrzen výrok soudu prvního stupně, kterým byla zamítnuta žaloba o zaplacení 184.120,30 Kč s přísl., přichází zde v úvahu přípustnost dovolání podle ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť soud prvního stupně v této části nerozhodl (v rozsudku ze dne 20. 5. 2004, čj. 7 C 13/2001-240) jinak i poté, co jeho rozhodnutí z 15. 1. 2002, čj. 7 C 13/2001-105 bylo zrušeno rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 11. 4. 2002, čj. 15 Co 147/2002-135.

V případě výroků III. a IV. která jsou svojí povahou usnesením, v nichž bylo rozhodováno o nákladech řízení, není proti nim dovolání přípustné, neboť přípustnost dovolání nevyplývá z ust. § 238, 238a a 239 o. s. ř.

Dovolací soud se bude v dalším nejprve zabývat přezkoumáním rozhodnutí odvolacího soudu, a to jeho výroku I. proti němuž je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a v němž byla zamítnuta žaloba o zaplacení 100.000,- Kč s přísl., z důvodů uvedených v dovolání.

V dovolání žalobkyně jako dovolací důvod uplatnila především nesprávné právní posouzení věci, které spočívá v tom, že odvolací soud dospěl k nesprávnému závěru, že nárok žalobkyně na zaplacení 284.120,30 Kč s přísl. není podle ust. § 420 obč. zák. dán, přičemž nesprávně vycházel z právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2002, sp. zn. 25 Cdo 2608/2000, v němž však byla řešena situace, kdy nedošlo k pronájmu nebytových prostor, že odvolací soud pominul, že žalovaná jako většinový spoluvlastník domu čp. 734 v T. sjednala dne 4. 6. 1997 nájemní smlouvu o nájmu 191 m² nebytových prostor s nájemcem, firmou A. A., s. r. o., v níž má 50 % účast, za nájemné ve výši 500,- Kč ročně, bez vědomí žalobkyně jako menšinového spoluvlastníka, a to v rozporu s ust. § 139 odst. 2 obč. zák.

Právní posouzení věci je nesprávné tehdy, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, která na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo jestliže odvolací soud právní normu správně určenou, nesprávně vyložil, popř. ji na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikoval nebo zjištěný skutkový stav posoudil neúplně.

Ze zjištěného skutkového stavu, který nebyl v dovolání zpochybněn, mj. vyplývá, že žalovaná je s podílem 2/3 spolu se žalobkyní, jíž svědčí podíl ve výši 1/3, spoluvlastnicí domu čp. 734 v T., Budějovické ulici. Nájemní smlouvou ze dne 4. 6. 1997, uzavřenou žalovanou jako pronajímatelem a firmou A. A., s. r. o., se sídlem Budějovická 734, T., byly dány uvedené firmě do nájmu nebytové prostory v domě čp. 734 o celkové ploše 191 m², nacházející se v přízemí a 1. patře a bylo sjednáno nájemné ve výši 500,- Kč za rok a záloha na vodné a stočné ve výši 500,- Kč pololetně.

Dodatkem č. 1 ze dne 20. 7. 1997 byla nájemní smlouva ze 4. 6. 1997 změněna tak, že předmětem nájmu zůstaly nebytové prostory nacházející se v přízemí o výměře 46 m².

Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, z nichž odvolací soud též vycházel, vyplývá, že nájemce, A. A., s. r. o., užíval i po uzavření dodatku č. 1 z 20. 7. 1997 nebytové prostory v původní výměře 191 m², a to až do konce února roku 2000 a od března roku 2000 do 31. 12. 2000 nájemce užíval nebytové prostory v přízemí o výměře 76 m² (včetně společných prostor).

Nájemní smlouva ze dne 4. 6. 1997 byla podle čl. IV. sjednána „na dobu 50 % účasti spolumajitelky J. H. ve firmě A. A., s. r. o. a V. V. T., sdružení fyzických osob se sídlem v B.“ a nájem skončil k 31. 12. 2000.

Soud prvního stupně v rozsudku z 20. 5. 2004, čj. 7 C 13/2001-240, s odvoláním na právní názor odvolacího soudu vyslovený v rozsudku ze dne 11. 4. 2002, čj. 15 Co 147/2002-135 uvedl, že „podle ust. § 139 odst. 2 obč. zák. lze minoritního spoluvlastníka vyloučit z rozhodování o běžném hospodaření se společnou věcí, když pronájem nebytových prostor je až dosud judikaturou považován za běžné hospodaření, nikoli za důležitou změnu společné věci“.

Řízení proti původnímu žalovanému 2), tj. firmě A. A., s. r. o., T., která nebytové prostory užívala, bylo usnesením Okresního soudu v Táboře ze dne 6. 11. 2002, čj. 7 C 13/2001-157, na základě návrhu žalobkyně ze 4. 11. 2002 na zpětvzetí žaloby vůči uvedenému žalovanému, zastaveno.

Podle § 139 odst. 2 a 3 obč. zák. o hospodaření společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů, nebo nedosáhne-li se většiny anebo dohody, rozhodne na návrh kterékoliv spoluvlastníka soud. Pokud jde o důležitou změnu společné věci, mohou přehlasování spoluvlastníci žádat, aby o změně rozhodl soud.

Pojem hospodaření společnou věcí mj. zahrnuje způsob užívání této věci, tj. zda a za jakých podmínek bude věc pronajata, o čemž rozhodují spoluvlastníci s většinou podílů a tomuto jejich rozhodnutí se musí menšinová spoluvlastníci podřídit (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2002, sp. zn. 25 Cdo 2608/2000 (R 34/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 26 Cdo 2033/2005).

Požadavek spoluvlastníka, aby s věcí bylo naloženo způsobem přinášejícím finanční prospěch, v daném případě, aby byla pronajata, vyžaduje rozhodnutí dle ust. § 139 odst. 2 obč. zák., tedy rozhodnutí spoluvlastníků s většinou, počítanou podle velikosti podílů. Přitom žádné ustanovení zákona (popř. v dané věci ani dohoda účastnic) žalované neukládá, aby nebytové prostory ve společné nemovitosti pronajala, a to zejména za určitých podmínek, nebo aby vůbec nebytové prostory byly pronajaty.

Z uvedeného tedy vyplývá, že většinová spoluvlastnice (žalovaná) byla oprávněna rozhodnout o užívání společné věci způsobem a za podmínek, které považovala za vhodné, tedy i takovým způsobem, který pro spoluvlastníky nebyl z hlediska finančního přínosu nejvýhodnější. Rozhodnutí žalované jako většinové spoluvlastnice učiněné v souladu s ust. § 139 odst. 2 obč. zák. bylo proto výkonem práva stanoveného zákonem (viz též již shora zmíněné rozhodnutí R 34/2003).

Podle ust. § 420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Porušením právní povinnosti je takové jednání (popř. opomenutí), kterým je porušována povinnost ukládaná právním předpisem nebo jinou právní skutečností (např. smlouvou). Protiprávní jednání musí být poškozeným prokázáno.

V posuzovaném případě je zřejmé, že žalovaná postupovala při rozhodování o hospodaření se společnou věcí v souladu s ust. § 139 odst. 2 obč. zák., a proto nemůže být naplněna jedna z podmínek vzniku odpovědnosti za škodu dle ust. § 420 odst. 1 obč. zák., tj. porušení právní povinnosti.

Pokud odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem a proto nemohla porušit žádnou povinnost danou jí zákonem, popř. ani povinnost dle ust. § 415 obč. zák., je tento závěr s ohledem na uvedené správný.

V dovolání žalobkyně dále odvolacímu soudu vytýkala, že řízení bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.) a tuto vadu v podstatě vymezila tak, že dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu (druhé rozhodnutí) nevycházel z právního názoru uvedeného v usnesení odvolacího soudu ze dne 11. 4. 2002, sp. zn. 15 Co 147/2002-135. K tomu je třeba ve stručnosti uvést, že z procesních předpisů nevyplývá povinnost odvolacího soudu se v dalším rozhodnutí v téže věci řídit dříve vysloveným právním názorem (v předchozím zrušovacím rozhodnutí). V zájmu jednotnosti rozhodování a právní jistoty účastníků je jistě žádoucí, aby předchozí právní závěry byly v dalším rozhodování respektovány avšak dojde-li ke změně právního názoru, nelze tuto skutečnost v takovémto případě považovat za vadu řízení, která by měla vliv na správnost rozhodnutí posléze vydaného.

Stejně tak námitka dovolatelky, že rozhodnutí vychází ze skutkových zjištění, které nemají podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o. s. ř.) není důvodná, neboť odvolací soud při právním posouzení věci (zejména týkající se aplikace ust. § 139 odst. 2 obč. zák.) vycházel z rozhodných skutkových zjištění, které i sama dovolatelka v dovolání uváděla jako nepochybně prokázaná.

S ohledem na výše uvedené právní posouzení věci není namístě ani námitka dovolatelky, že se domáhala uplatněného nároku nejen z titulu náhrady škody, ale i z titulu bezdůvodného obohacení, neboť nemovitost byla užívána třetí osobou na základě nájemní smlouvy (nikoliv žalovanou) a žalovaná tak rozhodla jako většinový spoluvlastník o hospodaření se společnou věcí a nemohlo jí tak z tohoto důvodu vzniknout bezdůvodné obohacení na úkor žalobkyně. Pokud si žalovaná ponechala celý příjem z nájmu, získala tím bezdůvodné obohacení na úkor žalobkyně, avšak o tomto nároku bylo již pravomocně rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 15. 1. 2002, čj. 7 C 13/2001-105.

Nejvyšší soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný, a proto podle ust. § 243b odst. 2 o. s. ř. rozhodl tak, že dovolání zamítl.

O nákladech dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 5, 1. věty o. s. ř. v návaznosti na ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a s ohledem na to, že žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. dubna 2007

JUDr. Ing. Jan H u š e k , v. r.
předseda senátu